

god Bedligelsholdelse af Pantet eller andre Omstændigheder ville medføre, at det ikke længere er sikkert. I saa Tilfælde er det klart, at Overformynderiets Interesser maa kræve, at man hurtigt kommer ud af Forholdet, og i mange Tilfælde vil der deraf kunne afhænge betydelige Tab for Overformynderiet, naar det ikke kan komme ud deraf. Hvad derimod den anden Side af Spørgsmaalet angaar, der — som jeg antager — er den, der for Diebliffet er mest praktisk, nemlig den Opfyldelse, som Debitor skal give, naar han vil udræde af Forholdet, altsaa den Opfyldelsesfrist, som har Interesse, naar han vil konvertere, som man pleier at kalde det, da vil der ikke være Noget i Veien for, skjøndt det ikke er ganske uden Betænkelighed, at man kunde bestemme den til et halvt Aar, saaledes som det almindelig er ved andre Instituter, og en saadan Forandring skal jeg være villig til at foretage i Anordningen af 1870. Disse Bemærkninger har jeg troet at burde fremkomme med i Anledning af Ytringer, der faldt ved Sagens 2den Behandling. Jeg vil endnu blot tilføje dette, at der ikke kan være Tale om tilbagevirkende Kraft af denne Bestemmelse; thi dette vilde maaſte berede Overformynderiet Besværligheder, der ere vanskelige at overse.

Sage: Jeg veed ikke, om den høitærede Justitsminister, sigtede til en Ytring af mig ved en tidligere Veilighed om, at det var uheldigt, at Overformynderimidlerne blev udbudte paa en saadan Maade, at det var vanskeligt for Debitorerne at søge disse Laan, skjøndt de gjerne ville have dem, og Overformynderiet ogsaa kunde være tjent med at give dem. I saa Henseende er jeg naturligvis taknemlig for det Svar, der er givet, men jeg vil dog bemærke, at jeg den Gang mere udtalte mit Ønske om, at Overformynderimidlerne blev udbudte tillaaens med længere Varsel, med længere Tidsfrist, end det nu i Regelen finder Sted. Jeg veed jo meget vel, at det Simple og Praktiske er, at naar man har kontante Penge liggende, udbyder man dem til hurtigt mulig Anbringelse, og det kunde jo saa se ud, som om man vilde paalægge Overformynderiet at beholde sine kontante Beholdninger i længere Tid til en lavere Rente, end det vilde være heldigt fra Overformynderiets og de Umyndiges Standpunkt. Men den Gang tillod jeg mig at bemærke, og det forekommer mig, at det har en vis Gyldighed, at Overformynderiet selv er bedst tjent med, navnlig i Tider, hvor det er vanskeligt at faae Penge anbragte mod god Sikkerhed, at Laanevillaa-

rene blive saadanne at det ikke kommer til at kaste de gode Pantter bort, der ellers kunde ønske Overformynderilaan, og hertil hører altsaa ogsaa, at den Tidsfrist, der tilbydes, er af den Beskaffenhed, at de bedst mulige Pantter søge til Overformynderiet. Det er faktisk og vil ikke kunne bestrides fra nogen Side, at naar Nogen ønsker et Laan fra Overformynderiet, saa er dermed forbundet meget store Tab paa Grund af de Rentetab, der forvoldes ved, at han først f. Ex. maa opstige Midler, som han har fra Vallo, Bømmetofte, den Raben-Bevehaufte Fond, eller hvad det nu kan være for andre offentlige Midler, der betinge sig helt Mars Varsel, og som han altsaa først kan betale længe efter, at man har faaet Overformynderilaanet. Det er altsaa forbunden med stor Bekostning overhovedet at komme i Besiddelse af et Overformynderi-Laan. Naar Overformynderiet, i Stedet for at udbyde til den nærmest kommende Termin, udbød Aaret i Forveien, tror jeg, at selv om der maaſte var forbundet noget Rentetab dermed, skjønt Midlernes Anbringelse i mange Tilfælde ikke vilde frembyde stort Rentetab for Overformynderiet, vilde man derved bevirke, at mange udmærkede Pantter, som de omtalte offentlige Stiftelser og mange private Laangivere have faaet, vilde gaa over til Overformynderiet, naar Laantagerne ikke kunne faae saa store Laan, de ønske paa bemeldte Sted. Det er faktisk, at Mange ønske at faae større Overformynderilaan i udmærkede Tiendomme, men have ladet sig afskrække af de Bekostninger, der ere forbundne med en saadan Konvertering paa Grund af denne Opfyldelsesfrist med et halvt eller et helt Mars Varsel.

Justitsministeren (M. L. Mann): Den Betragtning, som den sidste ærede Taler fremførte, og som jeg forresten ikke havde taget Hensyn til, da den, saavidt jeg mindes, ikke kom frem ved anden Behandling, fører jo egentlig i modsat Retning af den, jeg først talte i. Thi efter den Betragtning skulde man netop holde paa et langt Varsel. Naar Overformynderiet skal være i Stand til at udbyde Laan i Forveien, maa Overformynderiet ogsaa have et langt Varsel. Thi i Reglen kan Overformynderiet jo ikke vide saalænge i Forveien, hvad der bliver disponibelt. Det vil det kun undtagelsesvis kunne vide. Det faar det jo først at vide, naar Laanene opstiges. Derfor tilstaar jeg, at den Betragtning, som den sidste ærede Taler gjorde gjældende, jo egentlig nærmest skulde tale for ikke at gjøre nogenfømhelst Forandring i den bestaaende Regel, at Overformynderiet kræver et Mars Varsel til Opfyldelse.